

تحلیل انتقادی دیدگاه حکیم غروی اصفهانی

در بارهٔ مراتب تجلیات

مصطفی عزیزی علویجه^(۱)

مقدمه

برخی از شخصیت‌های برجسته و دارای نبوغ که در زمینه‌های گوناگون علمی صاحب‌نظر هستند، بدليل شهرت در یک موضوع علمی خاص، سایر ابعاد فکری و اندیشه‌ی آنها مغفول و تحت الشاعع قرار می‌گیرد. یکی از این نوادر، فقیه، اصولی، فیلسوف و عارف نام‌آور حوزه‌نجف، حکیم غروی اصفهانی است. وی در دو زمینه عرفان نظری و عرفان سلوکی و عملی دارای نظریات و دیدگاه‌های ارزشمند و بدیعی می‌باشد که می‌توان آنها را از لابلای نوشه‌های متعدد ایشان بدست آورد. بعنوان نمونه در کتاب تحفة الحکیم و نیز در مکاتباتی که میان او و سید احمد کربلایی رد و بدل شده و با عنوان توحید علمی و عینی منتشر گردیده، و حتی در خلال مباحث اصولی و بویژه در کتاب وزین نهایة الدرایة، و نیز در دیوان اشعار ایشان می‌توان به اندیشه‌های عرفانی این عارف واصل، دست یافت. شایان ذکر است که مکاتباتی میان عارف کامل سید احمد کربلایی و حکیم غروی اصفهانی، در بارهٔ تفسیر دو بیت شعر از منطق الطیر عطار صورت گرفته که از جهات مختلفی اهمیت دارد.

چکیده

یکی از ساحت‌های معرفتی حکیم غروی اصفهانی، دیدگاه عرفانی و شهودی او در دوره‌های عملی و نظری است. محقق اصفهانی بر پایهٔ مبانی حکمت متعالیه، دیدگاهی بدیع در باب مراتب تعیینات و تجلیات حق تعالی مطرح نموده است؛ او بجای «وحدت شخصی وجود» بر «وحدت تشکیکی وجود»، بجای «تجلى و ظهورات» بر «وجود رابط و اضافه اشرافیه» و بجای «اطلاق مقسمی» بر «بسیط الحقیقته و صرف الوجود» تأکید دارد. حکیم اصفهانی برای حقیقت وجود سه اعتبار و تعیین ترسیم می‌کند: الف) مرتبه «شرط لا» از قیود عدمی یا صرف الوجود، ب) مرتبه «لا بشرط» از حدود امکانی یا فیض مقدس، ج) مرتبه «شرط شیء» یعنی اثر فعل حق تعالی. این تقسیم‌بندی با آنچه در عرفان نظری مطرح است، متفاوت می‌باشد. در این پژوهش، ابتدا مراتب تجلیات از دیدگاه محقق اصفهانی تحلیل می‌شود و سپس مورد سنجدش و ارزیابی قرار می‌گیرد.

کلیدواژگان: تعیین، تجلی، صرف الوجود، وحدت شخصی، وحدت تشکیکی، غروی اصفهانی.

*. تاریخ دریافت: ۹۹/۲/۲۲ تاریخ تأیید: ۹۹/۸/۱۰ نوع مقاله: پژوهشی

(۱). دانشیار جامعه‌المصطفی، قم، ایران؛ mostafa.alavijeh@gmail.com